

CURIERUL CREȘTIN

ORGAN OFICIAL AL DIEZEZEI DE GHERLA.

CU UN ADAOS NEOFICIAL.

Abonamentul pe un an 30 Lei. Apare de 2 ori pe lună. Inserțiuni se primesc după învoială.

Partea oficială.**Prelat Papal.**

Cu bucurie vestim Veneratului Cler numirea de Prelat papal a Reverendisimului Domn *Dr. Octavian Domide*

canonic lector al Veneratului Capitul Catedral; brevele de numire, adus de cătră Noi din Roma — unde am vizitat mormintele ss. Apostoli — este de următorul cuprins:

PIVS PP. XI.

Dilecte Fili, salutem et Apostolicam Benedictionem. **Ex amplissimis** suffragiis tum Episcopi Armenopolitani, tum Adessoris Congregationis pro Ecclesia Orientali, compertum habemus exploratumque te, doctrina praestantem, theologiae professorem, et in Seminario dioecesano spiritualem moderatorem nullos detrectare pro fide Christiana provehenda labores, ac disertum divini Verbi praeconem, in sacris expeditionibus indefesso studio versari. Edocemur quidem te optima et in Clero et in populo existimatione florere, ideoque ut tantorum suffragatorum votis obsecundemus, tuaque eximiā merita singulari Pontificiae voluntatis significatione remuneremur, his te Litteris, auctoritate Nostra, **Antistitem Urbanum** idest **Praelatum Nostrum domesticum** eligimus, facimus atque renuntiamus. Tibi proinde concedimus ut violaceas vestes induere atque in Romana etiam Curia lineum amiculum manicatum, sive Rochetum, gestare, licite possis ac valeas; itemque utaris, fruaris singulis quibusque honoribus, privilegiis, praerogativis, indultis, quibus alii Ecclesiastici viri, hac dignitate aucti, utuntur, fruuntur, vel uti, frui possunt ac poterunt. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXVI. m. Novembris, anno MCMXXIII, Pontificatus Nostri secundo.

Dilecto Filio

Octaviano Domide

(L. S.)

P. Card. Gasparri

Sacerdoti Ritus Rumeni.

a Secretis Status.

In traducere, brevele de mări sus este de următorul conținut:

Iubite Fiule, mântuire și Binecuvântare Apostolică. Din îmbelșugatele părtiniri (voturi) atât ale Episcopului de Gherla, cât și ale Asesorului Congregației pentru Biserica Răsăriteană, știm și

cunoastem că tu, distins în știință, profesor de teologie și conducător spiritual în Seminarul diecezan, nu cruți nici o osteneală întru înaintarea credinței Creștine și că te ocupi, vestitor elo-

cuent al Cuvântului dumnezeesc, cu zel neobosit în sacre expediții. Mai înțelegem, că te bucuri atât la Cler cât și la popor de cel mai bun nume și pentru aceea ca să împlinim dorințele atâtor părtinitori și ca să răsplătim meritele tale alese printr'o deschilinită manifestare a voinței Pontificie, prin aceasta Scrisoare, cu auctoritatea Noastră te alegem, facem și declarăm **Antistite Urban** adecă **Prelat al Nostru domestic**. Iți concedem dreptaceea ca pe lege să poți și să fii în drept a îmbrăca veș-

lubitului Fiu

Octavian Domide

(L S.)

Preot de Ritul Român.

Din șed. cons. 8 Decembrie 1923.

P. Card. Gasparri

Secretar de Stat.

Nr. 515.

Concurs

la parohii.

Parohia Nașfalău (D. Valcăului) se curentează cu termenul *15 Ianuarie 1924*.

Din șed. cons. 8 Dec. 1923.

Nr. 4553.

Doritorii de a dobândi acest beneficiu parohial să-și înainteze rugările la Ordinariatul episcopesc în termenul concursual — pe calea *oficiului: protopopesc competent*, — provăzute cu următoarele documente:

1. Absolutorul teologic.
2. Atestat de serviciu dela oficiul protopopesc.
3. Estras autentic din protocolul școlar despre catehizarea elevilor școlari, în anul școlastic 1922-23; în caz, că școala în anul școlastic trecut n'a funcționat, atestat oficios că pruncii totuși au fost catehizați.
4. Estras autentic din protocolul predicilor de pe un an, care se termină la data când se înaintează rugarea.

La rugările înaintate fără aceste documente, — dintre cari cele de sub 3 și 4 trebuie să fie vizate și autenticate de către oficiul protopopesc, — nu se va reflecta.

Primiți în clerul tinăr.

S'au mai primit în clerul tinăr și pe cursul I. al academiei teologice: *Ștefan Vaida* din Bistrița, *Vasile Radu* din Bocicoel, *Teodor Adace* din Ragla, *Tiberiu Balint* din Gherla.

Din șed. cons. 8 Dec. 1923.

Nr. 4572, 4502, 4531, 5093.

minte violacee și a purta și în Curia Romană cămașa cu mâneci, sau Rochetul; și de asemenea ca să te folosești, să te bucuri de toate onorurile, privilegiile, prerogativele, indultele, de cari se folosesc, se bucură, sau se pot și se vor putea folosi, bucura alți bărbați Ecclesiastici împodobiți cu aceasta demnitate. Nefiind piedecă nimic ce ar fi contrar.

Dat în Roma, la Sfântul Petru, sub inelul Pescarului, în ziua *XXVI. a 1. Noemvrie*, în anul *MCMXXXIII*, al Pontificatului Nostru al doilea.

CONCURS

pentru posturi de învățător.

Postul de învățător din *Moigrad* (D. Bredului) cu retribuțiunea: cvartir în natură, în apropierea școlii 700 st. pământ, 126 Lei din repartiție pe popor; restul ajutor dela stat.

Nr. 4973.

Postul de cantor-învățător din *Creaca* (D. Bredului) cu retribuțiunea: cvartir în natură, grădină de 1 jugh. 108 st., ștolele îndatinat, 30 mierz porumb, 30 zile de lucru — toate compute în 300 Lei; restul ajutor dela stat.

Nr. 4973.

Postul de învățător din *Giulești* (D. Marei) cu retribuțiunea: 300 Lei plată dela comunitatea bisericească și școlară, 90 Lei pentru lemne de foc de unde are să se încălzească și sala de învățământ, cvartir și grădină; restul ajutor dela stat, pentru care nu se garantează.

Nr. 5065.

Postul de învățător din *Berbesti* (D. Marei) cu retribuțiunea: 310 Lei din repartiție pe popor, cvartir în natură și grădină, lemne de foc; restul ajutor dela stat, pentru care nu se garantează.

Nr. 5065.

Termenul concursului se fixează cu 31 Decembrie 1923.

Petițiile împreună cu extrasul matricular de botez, diploma de învățător, atestatul de serviciu și moralitate să se înainteze senatului școlastic. Acesta făcând alegerea, va înainta aci toate actele prin protopopul districtual. În toate locurile unde e de lipsă transcrierea ajutorului de stat, să se înainteze încă: atestatul de competență comunală, tabela de calificare a învățătorilor petiționari, libelele de plată a învățătorului ales, și petiția senatului școlastic pentru transcrierea ajutorului de stat. Protopopul districtual să ne raporteze tot atunci, că învățătorul de mai înainte în ce zi și din ce cauză și-a părăsit postul, că ajutorul de stat până când l-a ridicat, și că învățătorul nou ales în care zi și-a ocupat postul.

Episcop Dr. Iuliu Hossu.

Partea neoficială.

Predică pentru Anul nou.

Despre prețul timpului; după Claus

de Mihailă Someșan preot în Figa

„După ce au trecut opt zile...”
Luca 4, 21.

Iubiți creștini!

Trecut-au deja opt zile dela serbatoarea Nașterii d-zeescului nostru Rescumpărător până astăzi. Da, Iubiților! Și aceste opt zile au cuprins 192 ore, și aceste 192 ore au cuprins 768 sferuri de oră, și aceste iarăși 11520 minute, și aceste toate au trecut și în veci nu se vor mai întoarce! — Astfel ascultători creștini, astfel trec toți anii, lunile, și zilele vieții noastre. Va veni timpul, poate deja în anul, care astăzi se începe, când se vor zice despre noi cuvintele Evangheliei: „Zilele lui au trecut”. Da poate deja acum cea mai mare parte a vieții noastre este trecută. Sau spuneți-mi unde este pruncia noastră? A trecut! Unde sunt anii tinerețelor noastre? Au trecut! Unde anii vârstei noastre bărbătești? Și aceștia au trecut! Astfel devenim bătrâni, fără ca să observăm, și ne apropiem din oră în oră tot mai mult de mormânt.

Pentru aceasta cu dreptate numesc sfinții Părinți vieța omenească, o trunchie de pe arbore, care este scuturată repeșe de un vânt rece. Ei o numesc

un fum, care, abia ridicat în înălțime, și deja iarăși dispăre. Ei o numesc un abur, care este alungat repede de soarele, care resare. Ei o numesc o piesă teatrală, care se sfârșește, după ce a oferit numai puțină bucurie.¹⁾ Oh! cât de deșerte sunt așadară dorințele, pe cari și le exprimă prietenii unul altuia la începutul acestui an, prin cari își poftesc unul altuia adeseori atâta ani, cât se zice, că ar fi trăit oarecând un Nestor. Eu, păstorul vostru sufletesc, nu voiesc dară să Vă poftesc după datina lumii o vieță lungă, ci o vieță bună.

Voi însă veți zice: Cum putem noi să trăim o vieță bună adecă o vieță evlavioasă și virtuoasă, creștinească? Vă răspund: Dacă timpul vieții voastre, pe care Dumnezeu Vi-l dăruiește în modul cel mai grațios spre adunare de merite, spre mai mare mărirea numelui său, spre mântuirea sufletului vostru, îl prețuiți preste toate din lume. Oh! ascultătorii mei creștini! Nu este în lume comoară mai prețioasă decât timpul — întâiu, fiindcă timpul vieții noastre, cum zice Seneca²⁾, este în mod cu totul tot proprietatea noastră, în vreme ce toate celelalte rămân numai dinafară și streine pentru noi; și apoi, fiindcă prin folosirea bună a timpului ne putem câștiga bogățiile vecinice ale patriei cerești.

Fiindcă noi ieri am sfârșit anul cel vechiu, și astăzi am început anul nou, de aceea am crezut, că nu Vă pot împărtași de pe amvon un dar mai folositor de anul nou, decât dacă V'a-și recomanda, ca să întrebuițați timpul în adevăr bine și în mod laudabil.

Se istorisește despre un bărbat renumit, că suspina ori de câte ori auzia bătând ceasul, și la întrebarea, pentru ce o face aceasta, a dat răspunsul: „Eu suspin pentru aceea, fiindcă despre fiecare oră și minută voiu trebui să dau odinioară lui Dumnezeu o strictă socoteală”. — Cum putem noi însă să folosim timpul în adevăr bine? Răs-

¹⁾ S. Vasil. Homil 5. in Hexaem. II. a.

²⁾ Epist. 9.

pund: Prin aceea, că timpul îl prețuim preste toate, îl întrebuițăm spre a face binele și cel pierdut iarăși îl suplinim.

I.

Intâiu trebuie omul să prețuiască timpul preste toate sau mai mult decât toate. — Când Thales din Milet a fost odată întrebat, care este cel mai înțelept între toate lucrurile, a răspuns: „Timpul“, fiindcă el toate le învață, toate le caută, toate le află.³⁾ — Timpul este așa de scump ca aurul, așa de prețios ca diamantul, așa de scump ca artel și științele; ba nu se poate afla pe pământ nimic mai prețios decât timpul. — Care este scopul final, pentru care suntem noi creați? Dumnezeu este acel scop! Așadară timpul este așa zicând tocmai așa de prețios ca Dumnezeu însuși, fiindcă toate cele prețioase de pe pământ și Dumnezeu însuși se află și se dobândesc cu ajutorul timpului.

Nu a-și cuteza a vorbi astfel, dacă nu ar fi vorbit asemenea cu mult înainte de mine s. Bernard de Siena⁴⁾ zicând: „Timpul este așa de mult vrednic ca Dumnezeu însuși“. — Voiți încă și alte dovezi despre prețul mare al timpului?

Bine iubiților, să străbatem în cutget toată lumea și să privim paguba nemăsurată, care este cauzată de cele patru elemente! Cetim destul de des în foi și ziare, cum sate și orașe și păduri au fost pustiite prin foc, și neprețuite comori au fost prefăcute în cenușă! — O ce devastări jalnice a pricinuit deja apa! Afară de aceea, că an de an multe corăbii sunt cufundate în adâncul mării, adeseori a eșit din alvia sa, a inundat sate și localități și a pricinuit pagubă necalculabilă. — O ce pagubă mare a cauzat deja aerul! Prin fulgere, vifor și grindină sunt sdrobite și pustiite cele mai bogate țărini! Și oh! Ce daună a cauzat deja pământul! Prin cutremur de pământ aproape an de an sunt stricate și pră-

bușite din fundament clădiri, palate, turnuri și biserici! Pe scurt, paguba, pe care o cauzează elementele, se ridică anual, socotita puțin, la sute de milioane lei. Și ce să zicem de pagubele pricinuite prin războiu! Inșă aproape nicăiri nu a fost o casă mistuită de foc, care să nu fi fost iarăși clădită; aproape nicăiri nu a fost o corabie înghițită de valuri, în locul căreia să nu fi fost făcută alta. Pământul păgubit prin grindină iarăși se cultivă, clădirea dărâmată prin un cutremur de pământ iarăși se sclădește la loc și țara pustiită și sărăcită de războiu pe încetul prin muncă iarăși se reface.

Eu țin paguba aceea de cea mai mare, care nu se mai poate suplini; și care este aceasta pagubă? Este pierderea timpului, cum zice înțeleptul Seneca⁵⁾; și „nimenea nu-ți va suplini iarăși anii și zilele pierdute“. In conglăsuire cu aceasta zice un poet vechiu: „Eu deplâng pierderea bunurilor, înșă încă mai mult pierderea zilelor; bunurile iarăși mi-le poate da un rege, nimeni înșă zilele“.

Vedeți așadară, cât de scump este timpul din îndoită cauză; fiindcă el adecă nu se poate aduce iarăși, și fiindcă el ne câștigă comorile vecinicii. Ce să zic eu numai despre scurtimea timpului? Mergi odată, creștine, la țăr-murul unui rîu și privește cât de iute împinge un val pe altul și spune-mi, ce este din tot acest rîu al tău propriu? Puținul, pe care îl scoți în ulciorul tău; toată apa cealaltă, care a curs sau încă curge pe dinaintea ta, nu-ți aparține ție, nu este a ta. -- Tocmai așa stă lucrul și cu timpul. Trecutul și viitorul nu sunt ale tale, ci numai momentul de față. Pentru aceea întrebuițează-l acesta spre folosul tău!

II.

Cum se folosește bine timpul? Nu ai observat încă niciodată, cum șed vămașii la poduri și pe străzile publice? Ei nu lasă să treacă nici o trăsură, nici un cal, dela care să nu ceară cel

³⁾ Bayerlinck, Theatr. Verb. Tempus.

⁴⁾ Serm. 18, IV. 1.

⁵⁾ De brev. vit. c. 9.

puțin câți-va bani. Asemenea face omul, care se îngrijește de mântuirea sufletului său; el nu lasă să treacă nici o minută, dela care să nu pretindă ca vamă o faptă bună sau deprinderea unei virtuți.

Se cetește în vieța sfintei Ioanna Franciska de Chantal, că ea în decursul însăși lucrărilor ei și în umbletul său totdeauna s'a întreținut cu Dumnezeu. Când oarecineva a sfătuit-o să nu-și încordeze prea tare spiritul, a răspuns: „Dacă a-și pierde o singură minută de timp, m'a-și ținea vinovată de un furt, fiindcă cu toate sum dătoare lui Dumnezeu și cu toate sum dătoare sufletului meu“. — Înșamnăți-o aceasta, iubite creștine! Dacă acest suflet piu a ținut de furt a detrage o minută lui Dumnezeu, cum vei sta tu odinioară înaintea judecății lui Dumnezeu? Tu nu trebuie să zici: Chemarea mea, ocupațiunea mea zilnică nu-mi permit să mă cuget statornic la Dumnezeu, căci tu afacerile tale zilnice prin o intențiune bună le poți isprăvi după voința lui Dumnezeu și astfel le poți face meritorii pentru mântuirea sufletului tău. Totuși ți-ași ierta bucuros pentru timpul, care îl pierzi prin lucrările tale, pe cari le îndeplinești fără merit, dacă nu ar trebui să văd, că timpul este întrebuințat în mod păcătos.

Ah, eu trebuie să mă unesc cu plângerea sfântului Bernard, care zice: „Nimic nu este mai scump decât timpul și cu toate aceste nimic nu este în ziua de astăzi mai puțin prețuit decât el“. Cât e de mare numărul acelor creștini, cari așa sunt de ajunși în mrejele lucrurilor pământești, a câștigului, a bunurilor și desfătărilor lumii, încât arareori sau niciodată nu-și ridică ochii și inima la cer. Atari sunt cu deosebire doritorii de plăceri, cari voiesc să aibă în toată ziua mâncări alese și petreceri, întrețin cunoștințe rele, luni și ani de-a rândul trăiesc în obiceiuri rele și în disgrația lui Dumnezeu. Oh pierdere vrednică de deplâns a timpului.

Sfinții Părinți se mânie foarte pe aceia, cari timpul cel scump îl risipesc pentru lucruri de rîs și nefolositoare. Ei se mânie d. e. pe Domițian, care prindea muște și le băga în ace de aur; pe vechiul rege hyrkanic Attrabus, care se îndătina a prinde soboli și șoareci; pe Bias din Lydia, care î-și afla plăcerea a spânzura broaște pe o ață și a le chinui în deosebite chipuri. Dacă ei înșiși ise mânie pe astfel de copilării, cu cât mai mult vor osândi rătăcirea și nemulțămirea față de Dumnezeu la toți aceia cari își petrec o mare parte a vieții în păcat.

Însă poate îmi va zice unul: Noi nu servim totdeauna trupului, ci, când aduce ziua cu sine, servim și lui Dumnezeu. Afară de aceasta, când odată vor acoperi peri cărunți capul nostru, atunci vom începe a ne îngriji de mântuirea sufletului nostru! — Ce voiești tu să zici cu aceasta iubite? Că tu voiești a împărți timpul între Dumnezeu și diavolul? Auzi, ce se istorisește în Cărțile Regilor:

Au trăit odată în o casă două muieri; una dintre ele și-a luat copilul cu sine în pat și în somn l-a înădușit! Spre a nu fi fără copii ea a furat celeialte muieri copilul ei încă viu, în vreme ce aceasta durmea și i-a pus acesteia copilul său propriu, cel mort în brațe. După aceea s'a născut o ceartă aprinsă între aceste două femei pentru copilul cel viu, care însfârșit a fost adusă înaintea regelui Solomon. Ce a făcut acest rege înțelept? El a poruncit să aducă o sabie, să împărtească copilul ce viu în două părți și să dea fiecareia dintre mame una jumătate din copil. Mama cea adevărată însă a început a plânge și a-se tânguî, în vreme ce cealaltă mamă s'a învoit cu împărțirea și pentru-ce? Fiind-că mama cea neadevărată nu avea nici o inclinațiune naturală cătră acest copil, ca și cea adevărată.⁵⁾

Sub copilul acesta putem înțelege timpul cel scump. Dumnezeu voiește, ca acesta să fie întrebuințat întreg pen-

⁵⁾ 3. Reg. 3, 16 șcl.

tru el, diavolul se învoiește bucuros la o împărțire și zice: Timpul să fie împărțit! Dăruiește-mi mie numai timpul de față și lui Dumnezeu cel viitor; mie floarea vârstei tale, lui Dumnezeu bătrânețele.“⁶⁾ O creștine! dacă tu te învoiești la aceasta împărțire, atunci a-reți limpede, că nu porți în inimă ta nici cea mai mică iubire față de Dumnezeu! Și tu afară de aceea ai să te temi, că Domnul Dumnezeu o pocăință târzie și faptele bătrânețelor tale nu le va mai primi!

III.

Trebue să prețuim timpul, trebue să-l folosim bine; însă aceasta încă nu este destul, pentrucă trebue, ca și ce-l pierdut iarăși să-l suplinim; și la aceasta ne face atenți espres sfântul Apostol al neamurilor, când zice: „*Căutați fraților, cum cu pază să umblați... rescumpărând timpul; căci zilele sunt rele*“.⁷⁾ Cum sunt a-se înțalege aceste cuvinte?

Dacă percurgem cu băgare de seamă capitolul al patrulea și al cincilea din cartea Facerii, aflăm ceva, ce poate să ni-se pară de totului tot ciudat și neesplicabil. In capitolul al patrulea sunt aduse înainte adecă deosebite registre de neamuri, fără ca să fie dat numărul anilor vieții. „Enoch născu pe Irad, Irad născu pe Maviael, Maviael născu pe Mathusael, Mathusael născu pe Lamech“ ș. a. m. d. In al cincilea capitol din contră sunt puși precis și anii vieții unuia fiecăruia; se zice adecă acolo: Adam a trăit nouă sute treizeci ani, Seth nouă sute doisprezece, Enos nouă sute cinci, Cainan noua sute zece ani ș. a. m. d. Pentruce sunt înșirați anii vieții numai la cei numiți în capitolul al cincilea, nu însă anii acelora cari sunt numiți mai înainte? S. Augustin⁸⁾ ne dă esplicare când zice: Cei numiți în capitolul patrulea sunt nepoții lui Cain, cei numiți în al cincelea sunt din contră urmașii

lui Seth, sau zis mai apriat: Cei din-tâiu au fost un chip al păcătoșilor și cei din urmă un chip al dreptilor. Sfânta Scriptură vrea cu această să a-rete, că anii petrecuți în păcate nici nu sunt vrednici să fie numărați între anii vieții omenești. Tu vezi acum, iubite creștine, că numai aceia ani sunt de a-se calcula, cari sunt petrecuți evlavios și virtuos în serviciul lui Dumnezeu; ceialalți nu sunt de a-se socoti întru nimica; și în acest înțales a răspuns și s. Barlaam, când el deja era de șaptezeci ani, lui Iosaphat, care l-a întrebat de vârsta lui: Că el are patruzece și cincini ani, căci anii trăiți pentru lume nu-i numără la zilele vieții sale.

Pot fi zilele pierdute iarăși chemate înapoi și suplinite? S. Bernhard⁹⁾ ne răspunde la aceasta: Timpul pierdut se poate iarăși suplini prin întrebuintărea cea mai cu folos a timpului de față și viitor. S. Ieronim¹⁰⁾ zice, că timpul iarăși se poate suplini, dacă omul cu atât mai mult se nizuește a face fapte bune, cu cât mai mult a făcut mai înainte răul, precum o ferbințeală repede învinge o lăncezeală, ce durează de mult. — S. Augustin¹¹⁾ zice, că timpul iarăș se suplinește, dacă omul, chiar cu pierdere de avantajii și foloase vremelnice, timpul îl folosește spre câștigare de bunuri vecinice.

Așa a făcut un soldat de șeazezeci ani, care zăcea în Antwerpen într'un spital și a deplâns prea târziu de a-și fi petrecut zilele vieții sale în deșăr-tăciune și păcate. El s'a căit de păcatele sale, a făcut pocăință și s'a rugat în cei din urmă doi ani ai vieții sale atâta, cât numai i-a stat în pu-tință.

Tu te plângi poate iubite creștine, căci aceasta totuși e foarte aspru; tot timpul a-l destina lui Dumnezeu și cel pierdut a-l suplini iarăși, e prea greu. Eu însă îți zic, că tu încă nu ai înțales prețul timpului; pentrucă însă

⁶⁾ S. Gregor. Naz. Orat. 4. de S. Ioan. Bapt.

⁷⁾ Efes, 5, 15, 16.

⁸⁾ De civit. Dei 1, 15. c. 15.

⁹⁾ De tripl. cust.

¹⁰⁾ Epist. ad Paulin.

¹¹⁾ Hom. 1. intr. 50.

să-l pricepi, trebuie să te conduc încă în o școală mai înfricoșată; și care este aceasta școală? Locul chinurilor, iadul însuși! Să întrebăm acolo pe unul din ceata lui Lucifer despre aceasta cauză? Auzi, spirite nefericite, care în mijlocul focului arzând deplângi vecinic pierderea cerului din care ai căzut, ce ai da tu pentru o singură minută de timp, în care ai putea face pocăință?

Iubiților! Înainte de ce ați primi răspuns să privim, ce au suferit și făcut fericiții locuitori ai cerului pentru fericirea lor vecinică. Cine nu e cuprins de mirare? Sfinții Apostoli au străbătut lumea în foame, sete, golătate, căldură și frig, între mii de prigoniri și greutăți! Sfinții martiri au suferit chinuri, prinsoare, sabie, animale sălbatice, lanțuri și rug! Sfinții mărturisitori în posturi și deprinderi de pocăință vreme de mulți ani au adorat ziua și noaptea maiestatea lui Dumnezeu! Sfințele vergure au lăsat toate din lume și s'au retras de bună voie în singurătate! — Acestea toate le-au făcut sfinții pentru cer. Ascultați acum răspunsul celui osândit! El zice: „Dacă Dumnezeu după ziua de judecată mi-ar da numai un singur moment de timp spre a câștiga cerul, a-și voi să sufer și să fac mai mult pentru Dumnezeu, decât au făcut și suferit toți sfinții împreună“. Ce zici tu la aceasta creștine? Pareți-se ție încă prea aspru și prea greu, a folosi bine tot timpul și a lucra neîncetat pentru mântuirea sufletului?!

Bine, dară! Învață prin paguba străină a fi înțelept și dacă anul trecut l-ai petrecut rău, iea astăzi propusul firm a prețui în viitor foarte timpul, a-l întrebuița bine, și cel pierdut a-l suplini iarăși. Când patriarhul Iacob a servit patrusprezece ani în casa lui Laban pentru frumoasa Rachilă, nu și-a uitat locul nașterii și patria, ci a cugetat: „*Ce-mi folosește, dacă mă trudesesc jumătate vieața mea pentru Laban și pe deasupra î-mi uit casa mea părintească și întrelas a mă îngrijii pentru familia mea proprie.*“ „Slobozește-mă“ a zis el așadară cătră

Laban, „*ca să merg acasă în patria mea, la locul meu; este cuviincios, ca să mă îngrijesc odată pentru casa mea*“.¹²⁾ Așa trebuie să lucrezi și tu, creștine! Zi cătră tine însu-ți: Până acum am servit lumii și păcatului și nu am primit altă răsplată decât urât și greață și muștrările conștiinței rele: „*este cuviincios ca să mă îngrijesc odată de casa mea*“, ca să părăsesc sclăvia sătanei, să mă lapăd de păcat și cu toate puterile să lucrez la mântuirea mea vecinică! Totdeauna când te scoli dimineața cugetă-te, că ți-se arată un inger și î-ți vestește, că aceasta zi este cea din urmă a ta! O dacă tu ai ști-o aceasta de totului, sigur, cu ce zel și cu ce pietate nu ai folosi fiecare moment! Și poate să fie odată și va veni aceea de sigur odată, că ziua de față va fi cea din urmă a ta! „Pentru aceea, așa te admoniază s. Beda Venerabilul,¹³⁾ „*privește fiecare zi ca cea din urmă a ta*“. Amin.

Cateheze practice.

Ora 4-a.

Despre rugăciune.

(Urmare).

Oare prin ce cerem noi dela Dumnezeu toate, și prin ce îi mulțămim Lui pentru ceea ce ne-a dat? Prin aceea, că ne rugăm.

De aceea v'a spus buna voastră mamă, să vă rugați totdeauna frumos, cu evlavie și cu mâinile puse frumos laolaltă. — Știi voi care copil se roagă frumos și cu evlavie? Sunt și aici între voi copii de aceia, cari se roagă cum se cade, frumos și bine! A-nume înainte de rugăciune copiii cei buni își fac cruce frumos, apoi nu se gândesc mai mult nici la jocuri, nici la alți copii, prietini de ai lor, nici la carte, nici la hainele lor; — nu grăesc cu vecinii lor, nu se razimă pe masă, nu rîde, nu se uită incoace și încolo, ci se uită frumos cătră sfântului chip al Răstignirii, stă drept în picioare, zice fiecare cuvânt la înțales, mâinile le ține puse laolaltă, și câtă vreme se roagă totdeauna se cugetă numai la Dumnezeu și la rugăciune. Pe un astfel de copil îl numim copil evlavios, cucernic. Despre acesta zicem că îi stă mîntea la rugăciune — până când se roagă.

¹²⁾ Facere 30, 25, 30.

¹³⁾ În proverb. fol. 149.

Spune-mi N. N. la ce nu se cugetă copilul cel evlavios când se roagă? Unde se uită?... cum stă?... cum zice (rostește) fiecare cuvânt copilul cel evlavios, când se roagă? Cum își ține mâinile, și la cine se cugetă copilul cel evlavios până când se roagă?

V'am spus că Domnul Nostru Isus Hristos — învăță pe copiii cari îi aduceau părinții la El — cum trebuie să se roage, cum să-și pună frumos mâinile laolaltă, să stee drept, și să se roage frumos. Să nu se gândească atunci nici la joc, nici la haine, nici la prietini, ci numai la bunul Dumnezeu și la rugăciune. — Așa să vă rugați și voi. Când vă rugați, puneți-vă frumos mâinile laolaltă, stați drept, ori ingenunchiați frumos la locul vostru îndatinat, și nu vă gândiți la nimica altceva, decât numai la bunul Dumnezeu și la rugăciune.

La ce nu trebuie să vă gândiți, când vă rugați? La ce trebuie să vă gândiți câtă vreme vă rugați? — Da, la bunul Dumnezeu și la rugăciune trebuie să gândiți, atunci vă va iubi și pe voi Domnul Nostru Isus Hristos.

3. Când să ne rugăm. Acum să vă mai spun când trebuie să vă rugați cu deosebire, mai ales. *Trebuie să ne mai rugăm mai ales: dimineața, seara, înainte de mâncare și după mâncare, când mergem la biserică, (câtă vreme stăm în biserică) și când ne apucăm de lucrurile noastre.*

Așadară când ne rugăm, noi vorbim cu Dumnezeu, și sau cerem ceva dela Dânsul, sau îi mulțămim, pentru ceea ce ne-a dat, sau apoi îl laudăm și preamărim pe Dumnezeu, ca pe Domnul și Stăpânul nostru.

Așadară rugăciunea este de trei feluri: 1) de laudă, 2) de mulțămire, 3) de cerere: — (Preotul explică la cei mai mari rugăciunea sau cântarea dela sfânta Liturghie: Pe tine te laudăm, pe tine bine te cuvântăm, (de laudă) ție-ți mulțămim Doamne, (de mulțămire) și ne rugăm ție, Dumnezeului nostru (de cerere). — Tot pruncilor mai mari le explică ecteniile dela sfânta Liturghie și dela alte servicii bisericesti, arătând că exclamațiunile toate la cari răspundem cu Amin (Așa să fie) de ex. Că ție se cuvine toată mărirea, onoarea și închinăciunea, Tatălui, Fiului și Sp. S. etc.) sunt rugăciuni de laudă sau de preamărire, — iar ecteniile la cari răspundem cu „Doamne îndură-te spre noi” — ori cu „Dă-ne Doamne” — sunt rugăciuni de cereri, sunt tot atâtea cereri dela Dumnezeu — sau daruri, binefaceri trupești, sufletești, vremelnice ori vecnice...

Cu cine grăim când ne rugăm? Ce fa-

cem când ne rugăm? Prin ce cerem noi dela Dumnezeu aceea de ce avem lipsă? Prin ce mulțămim lui Dumnezeu pentru ceea ce ni le-a dat?

Bine să vă însămnați: când ne rugăm, atunci ne îndreptăm către Dumnezeu, atunci vorbim cu Dumnezeu. — Așadară când vă rugați, atunci închipuiți-vă, că stați înaintea lui Dumnezeu, care vă vede pe voi, vă aude rugarea sau cererea voastră, de aceea mintea voastră să nu vă umble prin alte locuri, ci câtă vreme vă rugați, totdeauna să vă gândiți la bunul Dumnezeu și la rugăciune!

Înainte cui stați când vă rugați? La cine dară trebuie să vă stee gândul, când vă rugați? (Când ne rugăm, trebuie să ne stee gândim la bunul Dumnezeu și la rugăciune.)

Însă sunt aici mulți copii de aceia, a căror minte sare cine știe pe unde, când se roagă. — Poate că și voi ați fost de acei copii — până acuma, și nici nu ați știut, cum trebuie să vă rugați. De acuma înainte însă să știți, la cine să vă cugetați, când vă puneți la rugăciune, așadară în toată vremea, cât ține rugăciunea să vă cugetați totdeauna la bunul Dumnezeu. — Cel ce nu face așa, nu se roagă bine, frumos, cu evlavie, și rugăciunea aceluia — nu-i place lui Dumnezeu. Frumos lucru ar fi, dacă cineva ar sări, s'ar jucă, s'ar uită în toate laturile și ar rîde, când ar cere ceva dela tatăl său ori dela maică-sa? Aceasta nu ar fi frumos, și tata ori mama copilului aceluia de bună samă nu i-ar ascultă cererea sau rugarea lui. — Dar voi știți, că și Dumnezeu este tatăl nostru, părintele sau tatăl nostru cel ceresc, iertat este dară să sărim, să ne uităm cu ochii în toate laturile, să rîdem — când cerem ceva dela Dânsul? Nime să nu cuteze a face așa ceva, căci rugăciunea aceluia Dumnezeu nu o ascultă.

Ziceți cu mine laolaltă cu toții: Trebuie să ne rugăm mai ales dimineața și sara, ... încă odată... Acum ziceți: înainte de mâncare și după mâncare... Ziceți aceasta: când suntem în biserică și când ne apucăm de lucrurile noastre...

(Va urma).

ÎN LIBRĂRIA DIECEZANĂ

avem tot felul de cărți bisericesti și literare. În special atragem atențiunea preoțiilor asupra **Evanghellei** ed. II. Blaj, care se află compactată în piele veritabilă întreagă și cu ornament de aur, din timpurile de înaintea războiului.

Se află **Evangelia, Apostol și Mineiu**. Compactate în piele veritabilă.

Pentru partea neoficială răspunde: **Iosif Sângeorgean**